

EL MAGAZÍN

Divendres, 22 d'abril de 2022

Núm. 221

LITERATURA ■

'Cobdícia inerta' guanya el concurs literari de la Regió Policial Central dels Mossos

ECONOMIA ■

Com amb la pandèmia, el món econòmic ha evolucionat i hi ha risc elevat de rebrots

JORDI BORRÀS

ALBERT LLIMÓS

"L'extrema dreta és una família molt àmplia"

ENTREVISTA

JORDI BORRÀS

“Si ets demòcrata t’has de declarar també antifeixista, és una obligació”

Poca gent coneix tan bé els entorns de l'extrema dreta com el fotoperiodista Jordi Borràs (Barcelona, 1981). Ara ha aplegat tot el seu coneixement sobre el tema a 'Tots els colors del negre' (Ara Llibres). La seva mirada és des d'una perspectiva catalana, però situant-la en el context d'una Europa desorientada, en què el feixisme de tota la vida es barreja amb els nous populismes i es fa present cada vegada en més països.

Text: Natàlia Peix / Jordi Vilarrodà
Fotografia: Albert Llimós

Al llibre es parla de feixisme, de nazifeixisme, de neonazisme, de franquisme, de dreta populista emergent... Quan parlem d'extrema dreta, és un terme ampli?

De fet, una de les intencions del llibre, a banda d'explicar diferents situacions a Europa, és que el lector entengui que l'extrema dreta és una família molt àmplia. Que aquest negre, el color que s'associa al feixisme pels *camises negres* italians de Mussolini té moltes tonalitats. I una manera de combatre aquesta extrema dreta plural és coneixent-la. És un llibre cent per cent rigorós, que parteix de fets contrastats, però que té vocació pedagògica i no pas acadèmica. És una obra de no-ficció que es pot llegir com una novel·la, pensada per a un públic generalista, perquè el pugui gaudir gairebé com una novel·la.

Té un component autobiogràfic molt important. És a partir de la seva experiència com a fotoperiodista, que ens ho va explicant.

Ho faig amb una trama soterrada dels entrebancs amb què m'he anat trobant al llarg dels anys i altres experiències pròpies. Fins al punt que comença amb un fragment d'un dietari del meu avi a la batalla de l'Ebre –ell era fill de Gandesa– per situar el pòsit familiar.

Com ha canviat l'extrema dreta a Catalunya des que vostè la segueix?

Quan vaig començar a seguir-la des d'un punt de vista professional hi havia un partit d'extrema dreta emergent que a Osona es coneix molt bé, Plataforma per Catalunya. És l'antecedent més immediat d'un partit d'extrema dreta renovat, partint dels partits postfranquistes (de Fuerza Nueva, per entendre'ns). És l'assaig d'aplicar aquí el que passava a Europa amb bons resultats: a Àustria amb l'FPÖ (Freiheitliche Partei Österreichs, Partit per la Llibertat) o a França amb el Front National. I amb un cert èxit: a escala municipal va aconseguir 67 regidors al Principat.

Quin pòsit va trobar per créixer el partit d'Anglada?

“Quan l’extrema dreta pren les institucions, utilitza tots els mètodes possibles –legals i il·legals– per eliminar els seus adversaris polítics. En tenim antecedents”

Va fugir dels eixos clàssics de dreta/esquerra i catalanisme/espanyolisme per aplicar-ne un de nou, un nou eix amb una base populista de dretes: el *nosaltres* i *ells*. Els que vivim a Catalunya i els que venen de fora i que, segons aquests partits, no tenen els mateixos drets per un fet biològic, el de no haver nascut en aquesta terra. Va recollir, sobretot, el malestar. El primer d’aplicar el concepte de la *casta política* no va ser Pablo Iglesias sinó Josep Anglada, copiant un esquema d’altres llocs d’Europa. Per diferents circumstàncies no va acabar desembocant amb diputats al Parlament, però alguna part d’aquella PxC és ara a Vox.

Per tant, Vox seria la culminació d’aquest procés?

Ve d’una tradició diferent perquè *de facto* és una escissió de Partit Popular. Però sí que a Catalunya aquell pòsit de PxC hi té un pes important quant a dirigents, base militant i vots. Troben el seu èxit a escala estatal en l’anticatalanisme. El seu trampolí polític és la campanya electoral més barata que hi ha hagut a l’Estat espanyol: els 20.000 euros que va pagar com a fiança per poder-se presentar-se com a acusació popular en el judici del procés. Això els catapultava mediàticament arreu de l’Estat i els vesteix amb una capa de salvadors de la unitat de la pàtria, que a Espanya ven molt bé. Traslladen aquella vella recepta de l’Anglada: renovar l’extrema dreta en la segona dècada del segle XXI.

Com ha de ser la resposta de l’antifeixisme? Fins a quin punt pot utilitzar formes violentes?

La violència no és una opció, és una imposició. En general, a ningú no li agrada d’utilitzar-la. Però malauradament quan a tu t’estan apallissant, t’estan criminalitzant i t’estan perseguint, a vegades no tens més sortida. És un debat enverinat, però quan l’extrema dreta pren les institucions utilitza tots els

mètodes possibles –legals i il·legals– per eliminar els seus adversaris polítics. I d’això en tenim antecedents històrics. Per tant, i malauradament, arribarà un punt en què quedaran poques opcions per combatre-ho, i la paraula no sempre és una opció. L’antifeixisme ha de ser transversal, ha d’interpel·lar el conjunt de la societat, i això ho veiem a Alemanya. Allà les manifestacions antifeixistes interpel·len socialdemòcrates, democristians i esquerres alternatives. Fins i tot l’església luterana.

I aquí no hi ha la mateixa actitud?

Aquí el fet de declarar-se antifeixista té una connotació radicalitzada. Fins i tot l’esquerra més *mainstream* ha deslegitimat la lluita antifeixista, suposo que per justificar el pacte del 78 i tot el que hi havia al seu voltant. Però això és un gran error: si ets demòcrata, t’has de declarar antifeixista. És una obligació.

Vostè treballava des de l’anonimat seguint l’extrema dreta. Però aquesta circumstància canvia a partir del 12 d’octubre de 2013, arran d’una piulada en què alertava de la presència d’un grup de caps rapats a la carretera de la Bordeta. Aquí comencen amenaces, assenyalaments, seguiments i agressions. Un malson que encara no s’ha acabat. Quantes denúncies ha presentat?

La veritat és que no ho sé. Durant aquests anys he presentat unes quantes denúncies i la majoria han acabat arxivades, fet que m’ha desanimat per posar-ne de noves perquè posar una denúncia i engegar un procés judicial és un tràmit molt feixuc i també costós, que no sempre puc assumir.

S’ha sentit desprotegit?

Absolutament, moltes vegades.

També s’explica al llibre l’agressió que va patir per part d’un agent de la Policia Nacional el juliol de 2018. El gener passat, va admetre que ho havia

fet per motius ideològics i va acceptar una condemna. És una victòria?

Una victòria que arriba tard. Tres anys i mig després, durant els quals jo també he estat imputat per una denúncia falsa d’aquest individu. I una victòria a mitges, perquè ell continua treballant. Jo continuo fent els meus moviments perquè a aquesta persona se l’expulsi del cos. La resposta de la Subdelegació del Gobierno i el Cuerpo Nacional de Policía cap a mi ha estat zero. I pel que sé, el famós expedient obert encara no té resultats. Com a mínim, a mi no se m’han comunicat, i quan s’ha consultat, no se’n coneixen les conclusions. És una vergonya que un estat governat per la coalició més progressista de la història tingui un inspector de la Brigada d’Informació que agredeix un fotoperiodista cridant “*Viva España!*” i “*Viva Franco!*”.

Ha pensat mai a deixar-ho, a la vista d’aquestes circumstàncies?

En part ja ho he hagut de deixar, malauradament. Em resulta impossible anar a cobrir segons quins actes, perquè si m’identifiquen se m’intenta agredir o se m’increpa. Si només fos això, rai. Però és que de cop i volta passo a formar part de l’acció que he de documentar, i no puc fer-ho perquè seria absurd. Per tant, se m’anul·la professionalment. He continuat fent la feina a fora, com he pogut. I no penso deixar-ho, perquè això sí que seria una derrota total, no em dona la gana de donar-los-la. Seria molt injust.

Tal com comentava, ha estat a fora (Alemanya, Itàlia, Letònia, Polònia, França, Grècia...) també cobrint actes de l’extrema dreta. La conclusió que en treu és poc esperançadora...

Crec que estem en un moment fosc, crític. I que és la punta de l’iceberg. Veiem que la dreta radical populista, emergent a tot Europa, revalida mandats. Com Viktor Orban fa pocs dies. O bé crea situacions d’alarma, com la que viuen els francesos amb Marine Le Pen, gat vell de la política, mentre apareixia un Zemmour que fins i tot l’ha avançada per la dreta en radicalisme ideològic. Estem veient el començament de tot plegat: Vox mateix ha fet en només cinc anys un procés de passar de la marginalitat a ser la tercera força política (en alguns llocs, la segona), i això en altres països com França o Suècia ho han fet en vint anys o més. Aquest *turbofatxa* ens denota que possiblement el canvi de cicle que hi hagi a la Moncloa en un futur porti l’extrema dreta al govern. Vox està substituint la dreta del Partit Popular, i a més tenen vocació de govern, no d’oposició.

Des de Catalunya, els partits i les institucions estan preparats per a aquest escenari?

No estan gens preparats, no el contemplen.

Quines conseqüències tindria?

Vox porta en el seu programa l’abolició de l’estat autònom. Si l’apliquen voldria dir que la Generalitat i el Parlament quedaran tancats a pany i forrellat.

Quin és l’antídoto contra el virus de l’extrema dreta?

És complicat, perquè la resposta ha de ser multifactorial i no hi ha una sola recepta. Però crec que l’antídoto principal és fer bones polítiques valentes. Sona a un eslògan però és així: governar bé. No es pot deixar espai al malestar social en àmplies capes de la població a les quals els manquen respostes polítiques, com estem veient ara amb un augment espectacular de l’IPC. I l’extrema dreta és com un estol de voltors, que sempre hi és, esperant el seu moment. Quan veuen malestar social, veuen caronya i hi baixen en picat. S’han de prevenir, de tenir preparades alternatives polítiques i intentar resoldre aquells problemes socials més urgents. I sobretot tenint en compte que això no es fa copiant lemes propis de l’extrema dreta, que a vegades és una temptació per als partits. El que fas és reforçar l’extrema dreta, perquè els dones una pàtina democràtica, valides el seu discurs. És un greu error que a vegades s’ha comès.

OPINIÓ

**Xavier Cateura
i Valls**

Llibres = 451° Fahrenheit

Quan arriben aquestes dates primaverals els llibres sorgeixen a l'espai públic com brots verds plens de vida i color. Els mitjans de comunicació i les xarxes socials s'omplen de publicitat, recensions i entrevistes als seus autors. Si hi ha un dia destacat al calendari del nostre petit país, és precisament el 23 d'abril, festa de Sant Jordi, que el fa més gran. Festa del llibre i també de la rosa. Festa nacional per excel·lència.

Quin goig fan les parades plenes de llibres escampats sobre les taules que omplen carrers i places. És la festa de llibreterers i editors, però també dels lectors. Fins i tot dels que es miren els llibres de lluny durant tot l'any i que només aquell dia s'acosten a acariciar-los.

Per als llibreterers i, sobretot, els editors, cada any aquell dia resulta cabdal per a la seva vida, professionalment i econòmica. És a dir, per a la subsistència de llur projecte de vida. Un dia que, com mai, la meteorologia és seguida des d'uns dies abans del dia D. Per ells és com jugar-se la vida en 24 hores.

Els llibres són aquell objecte (que em perdonin el mot), que ens acompanya, que ens ajuda a viure i sovint a respirar, que fins i tot ens pot curar en determinats moments de la nostra vida. Sí, un llibre també pot ésser una medicina per a la nostra ànima. Només cal veure la demanda de llibres que hi va haver durant la pandèmia. Amb un llibre vam aprendre a llegir, i també va ser llegint que vam aprendre. Com ens diu l'autora de *L'infinit dins un jonc*: "Llegir no et fa necessàriament millor persona, només ajuda."

Però el llibre també pot ser, com s'ha dit, una arma, malgrat la seva fragilitat. A *Fahrenheit 451* llegim: "Un llibre és una arma carregada a la casa veïna, crema'l, treu el projectil de l'arma." Sempre hi hagut qui tem aquesta arma. Si no, per què la por i els atacs en tot temps contra la lletra impresa?

La història de la humanitat n'està plena, d'atacs i odi vers el llibre. Qui no coneix la crema de llibres que hi va haver a Alemanya el 1933, quan els nazis atacaven llibreries, editorials i biblioteques, i els convertien en cendres a les fogueres? Això, després que Goebbels digués que quan sentia la paraula *cultura* treia el fiador de la seva pistola. Un règim el nazi que va començar cremant llibres i que acabaria cremant persones als forns dels camps de concentració.

Espanya no va quedar pas al marge de la destrucció de llibres. I no cal anar a parar a les fogueres de la Inquisició. Però si podem girar la memòria cap a la història de la nostra postguerra del 1939, recordarem quan els sollevats, ajudats pels falangistes, confiscaven i saquejaven biblioteques, llibreries i editorials, i abocaven al mig de places i carrers dels pobles que "alliberaven" els llibres que per ells eren perillosos,

ARXIU XAVIER CATEURA

La història de la humanitat està plena d'atacs i odi vers el llibre, perquè, malgrat la seva fragilitat, també pot ser una arma

escrits per autors titllats de rojos, jueus, maçons o separatistes, els anti-Espanya contraris al seu *Movimiento* o a la moral del nacionalcatolicisme.

A l'entrada de les tropes faccioses a Barcelona, els 6.000 volums de l'Ateneu Enciclopèdic Popular van ser destruïts. A la capital catalana es van arrasar 72 tones de llibres requisats d'editorials, llibreries i biblioteques públiques i privades.

El *bibliocauste* (l'holocaust dels llibres) va ser la crema de llibres que els franquistes van practicar durant la guerra i la immediata postguerra. Aquella política portaria també la desaparició física o empresonament d'alguns editors, llibreterers i bibliotecaris. Un aspecte aquest poc conegut i menys tractat en la historiografia sobre la Guerra Civil espanyola.

El 1974 el *Diario de Barcelona* publica l'entrevista a uns nois d'extrema dreta, ultres, també en dèiem: "*No nos interesa, repito, quemar la marquesina de un cine o una miserable librería, es una estupidez. Esas cosas, si se hacen, hay que hacerlas de verdad, arrancar el mal de raíz. Una vez en el poder, nosotros organizaremos nuestro día del libro, quemando absolutamente toda la basura roja que anda suelta por ahí.*"

L'any 1973 va ser un any farcit d'atemptats contra la llibertat d'expressió i de premsa, fins al punt que van provocar diferents comunicats del govern franquista i reunions dels gremis d'edi-

tors i llibreterers amb les autoritats del règim. A Barcelona, les llibreries Cinc d'Oros, Viceversa, Porter, Ancora y Del-fín, la llibreria Popular Catòlica, Balles-ter o la Central del Llibre Català, entre d'altres, van patir atemptats, assalts, incendis o pintades de grups d'extrema dreta.

També les editorials van patir, a més de la censura imperant i el segrest d'obres, atacs amb artefactes de tot tipus. Com l'editorial Nova Terra, d'ideologia catòlica progressista, on hi van deixar uns bidons de benzina als quals van calar foc i van destruir el seu fons. O l'editorial de la Gran Enciclopèdia Catalana, que més d'una vegada va rebre la visita d'aquells bojós, per citar-ne només dues.

De la mateixa manera als locals de revistes. Com el que hi va haver el 1973 a Agermanament, una publicació de l'arxiducesi barcelonina. O el que va patir el mateix any la revista *El Ciervo*, del mateix corrent ideològic, quan uns encaputxats van assaltar el seu local i van destruir molt material. Aquesta revista va patir diverses agressions, com altres publicacions del catolicisme progressista del postconcili.

La manca d'humor d'aquells individus va fer que fossin atacades diverses revistes humorístiques, com *Por Favor*, *Mataratos*, *Hermano Lobo* i d'altres, per no parlar de les d'informació social o política d'aleshores, sovint segrestant-ne alguns números. I no podem oblidar el sagnant atac contra la seu de la redacció d'*El Paps*, on va morir una persona i en van resultar ferides 17.

Algunes sales d'art no van quedar al marge d'aquests atacs salvatges. El Taller Picasso de la ciutat comtal, el 1971, va patir el llançament d'un còctel molotov que va destruir les obres exposades. Com tampoc algunes sales de cinema que llavors projectaven *La prima Angélica*. També els cine-clubs rebien amenaces de bomba. Com en plena sessió del film *Ser o no ser* o *El gran dictador*, de Chaplin, entre d'altres. Ni alguns teatres no es van lliurar de l'odi feixista.

Tots aquests actes vandàlics també es van reproduir a altres ciutats tant de Catalunya com d'Espanya. Uns atemptats comesos pels autoanomenats Guerrilleros de Cristo Rey, Partido Español Nacional Socialista (PENS), V Comando Adolfo Hitler, la Triple A, i altres per l'estil.

Una caseta de la Fira del Llibre de 1977 que es feia al passeig de Gràcia de Barcelona, va haver de plegar després d'un incendi provocat per alguns que es van veure ofesos per l'únic llibre que s'hi exhibia: *Libro de historia*, fet per uns autors suecs i que portava un pròleg de Vázquez Montalbán.

Tampoc les distribuïdores de llibres es van lliurar dels atacs. Jo mateix

(Continua a la pàgina següent)

Josep Burgaya

DES DE FORA

Comissionistes

La corrupció no és estranya al món polític i, qui més qui menys, tots els partits han patit els seus episodis. S'ha de reconèixer, però, que el Partit Popular s'ha especialitzat i molt en la qüestió, tant pel nombre de casos com per la seva redundància especialment en temps que sembla que haurien d'haver après a ser una mica més curosos. Acaben de patir la darrera condemna del cas Gürtel i, de manera paral·lela, Pablo Casado ha hagut d'abandonar el lideratge per haver-se atrevit a denunciar els negocis a l'emparedat del poder de la família de Díaz Ayuso. En un context tan poc edificat potser no resulta tan estrany que s'hagi produït l'escàndol de les comissions draconianes cobrades per intermediaris a l'Ajuntament de la capital tot fent servir –ves quina novetat– el vincle amb un familiar de l'alcalde Díaz Almeida. El cas no és de tràfic d'influències o d'activitats que forcen una mica les línies de l'ètica pública. És senzillament una estafa. En plena pandèmia uns desaprensus arriben a altes instàncies de la corporació municipal i prometen material sanitari a preus desorbitats i, a sobre, defectuosos. No ha estat un accident. A l'entorn de certes cultures polítiques els voltors disposats a fer negocis fàcils tirant de contactes resulta més que habitual. És el microclima idoni. Els pinxos en qüestió són de manual. El típic fantasma que es presenta com a “home de negocis” i un aristòcrata sevillà d'allò més decadent i habitual de les revistes i programes del cor. La culminació era que també es trampejaven entre ells. Ja posats, per què no fer-ho. Una vegada vista l'evidència, la reacció política tan patètica com sempre: negar-ho i fer-se l'ofès. Demencial.

Però el tràfic d'influències i la corrupció també es donen més enllà de la política. De fet, el món de l'esport en general i el del futbol en particular és un terreny força abonat per a saquejos organitzats en forma de comissions, les quals tenen poc a veure amb feines realment realitzades d'intermediació que

Les converses entre Piqué i Rubiales els inhabiliten a tots dos, no només per continuar on són sinó per merèixer cap mena de consideració i credibilitat

es mereixin una remuneració. Són pura ment i simplement una mossegada que cada vegada és més grossa. Els afeccionats, sempre enlluernats pel sentiment passional, ho perdonem tot menys perdre els partits. Cada vegada més, la gestió de fitxatges i traspasos és un mercat persa ple de representants, intermediaris, familiars, agents, executius de clubs..., els quals arramben, com bé s'ha vist al Barça, les finances dels clubs de manera francament esportiva. Com que el club és dels socis, en realitat no és de ningú i, durant el temps de mandat,

les directives es dediquen a l'activitat extractiva, a col·locar amics i familiars i a malbaratar frívolament els diners, justament perquè no són seus. En aquesta cultura tan exemplar que predomina a Can Barça, amb decisions incomprensibles i contradictòries, amb periodistes a sou del club mentre es dinamita tant la marca com el prestigi adquirit, no és estrany que un “llest” com Gerard Piqué es cregui amb el dret de pastorejar en l'organització de competicions per treure'n uns magnífics rèdits econòmics en forma de comissions que s'autoadjudica. Faltat de tot sentit de les proporcions i de l'ètica, no veu el conflicte d'interessos evident que això significa i la mala posició en la qual queda precisament el club on ell –oh, sorpresa!– és el jugador més ben pagat. Les converses que s'han sentit amb el president de la Federació Espanyola de Futbol els inhabiliten a tots dos, no només per continuar on són sinó per merèixer cap mena de consideració i credibilitat. Portar una competició espanyola, amb tot el que significa, a celebrar-se en un país llunyà com l'Àrab Saudita, una autocràcia medieval on les dones ho tenen tot vetat, no hauria de ser acceptable, ni tan sols una possibilitat. El col·leguisme i to de les converses, malgrat les pretensions claudistes del nostre jugador, fan vergonya aliena. Una mala pel·lícula de gàngsters de dissabte a la tarda. La resposta, com en el cas del PP, ha estat la de disparar a tort i dret i fer-se l'ofès. I reivindicar el dret a fer negocis.

Tant en un cas com l'altre, més enllà del caràcter il·legal o delictiu que puguin tenir ambdós temes, hi ha la dimensió moral. Els protagonistes no la tenen en compte i la menyspreen. Però la societat no ho hauria de fer. Hi ha conductes que no són acceptables perquè alligonen negativament, fan malbé la confiança col·lectiva. Tant els partits polítics com els clubs de futbol fan bandera dels “valors”. Ni que sigui per una vegada, estaria bé que es fes evident.

(Ve de la pàgina anterior)

soc testimoni i víctima col·lateral amb els meus companys, del mecanisme de rellogeria col·locat a la porta del local, que el 2 de juliol de 1974 va col·locar un grup de feixistes, borratxos de bibliofòbia, contra Distribuciones de Enlace, del carrer Bailén de Barcelona, que va provocar un incendi que destruiria tots els llibres del seu magatzem. Unes pèrdues valorades en més de sis milions de les antigues pessetes. Era la distribuïdora dels fons d'Edicions 62, 3i4, Anagrama, Tusquets, Lumen, Laia, Barral, Península, Cuadernos para el Diálogo i Fontanella. Uns danys que va provocar el foc i també l'aigua dels bombers. Aquell fet va tenir una gran repercussió mediàtica,

ca, i va obligar el govern de Madrid a fer declaracions de repulsa i a adoptar mesures policials per detenir els autors d'aquell i altres actes contra la cultura. 173 escriptors nacionals i estrangers, van signar un manifest de repulsa contra aquell atac i de suport a tots els que havien patit actes semblants.

Però els llibres no moren. Tenen més d'una vida, ja que després d'haver viscut en una llibreria i a casa del lector, sovint en tenen més en les llibreries i mercats de segona mà. Com em deia algú: “Les cendres dels llibres, són llavors que es reproduiran.”

A Vic la llibreria El Clam, de Pilar Cabot, sobre la que el malaguanyat Toni Coromina va escriure, el 25 de setembre de 1992 un article a EL 9 NOU, expli-

cant com va estar sempre sota la mirada escrutadora de “la social”, la policia secreta franquista, que hi va fer alguns registres per trobar els llibres prohibits per la dictadura. Llibres d'editorials com la famosa Ruedo Ibérico de París o d'altres editorials franceses o llatino-americanes, que es venien de sotamà a les persones conegudes.

El Clam, una “trinxera cultural” com l'anomenava Coromina, que es va inaugurar el Dia del Llibre de 1965 i que va tancar les portes el 1985, després de més de 20 anys al servei de la llengua del país i, per tant, del llibre en català i la llibertat d'expressió. I és que, com va deixar escrit el poeta Joan Margarit, “La llibertat és una llibreria”. Que tingueu un bon Dia del Llibre!

NOVETATS EDITORIALS

'L'idealista'

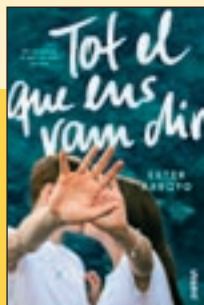
Viet Thanh Nguyen
Empúries

Nascut al Vietnam i crescut als Estats Units, Viet Thanh Nguyen ha irromput amb força en la narrativa nord-americana, i ho confirma el Pulitzer que va guanyar amb aquest relat. El seu protagonista és Vo Dahn, antic agent doble que arriba a França als anys 80 disposat a fer-se ric amb la forma més salvatge del capitalisme: el tràfic de drogues.

'Tantes eren les alegries'

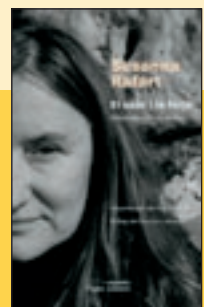
George Orwell / Ed. Laertes

El germen d'obres com *1984* o *Rebel·lió a la granja* és ja en aquest relat d'Orwell, fruit de la seva experiència en l'ambient estricte i classista d'un internat britànic. De gran, va reflexionar sobre aquesta època i les humiliacions que va patir. L'editorial Laertes n'ha fet una adaptació com a novel·la gràfica, amb il·lustracions de Jaime Huxtable.

'Tot el que ens vam dir'

Ester Arroyo
Shaka

En el segell de Grup62 (Planeta) destinat a les obres per a joves, es publica la primera novel·la d'Ester Arroyo. Coneguda pel programa *Adolescents.cat*, ha publicat amb gran èxit narracions en línia i ara debuta amb la història de la Júlia, que coneix i estima en Hakim –hereu d'una fortuna– però es converteix en sospitosa quan ell és segrestat.

'El saüc i la forja'

Susanna Rafart
Pagès Ed. .

Des que l'any 2001 va guanyar el Premi Carles Riba amb *Pou de glaç*, Susanna Rafart ha construït una de les obres més sòlides de la poesia catalana contemporània, que ara ha endreçat en una antologia amb pròleg de Francesco Ardolino. No només rellegeix la seva obra, sinó que, en recollir-la i seleccionar-la, la reescriu i li dona una nova direcció.

'Els orígens del miracle econòmic català'

A. Simon / Rafael Dalmau Ed.

L'historiador Antoni Simon se submergeix en la transcendent època que va de l'any 1500 al 1800 en què, segons la seva tesi, Catalunya innova en camps diversos, que van de la manufactura a l'educació, passant per la política o l'agricultura. Tot això explicaria que es convertís en un cas excepcional d'economia moderna al sud d'Europa.

GEOGRAFIA LITERÀRIA

endrets
Geografia Literària dels
Països Catalans
www.endrets.cat

Llorenç Soldevila

Ermita de Sant Jordi

“ Lo dolmen de Sant Jordi

I

La vall hermosa de Vic planera n'és i rodona, planera com un diner, rodona com una mola, sobretot per qui la veu des del cim de Puig-ses-Lloses, que d'eixa plana és lo cor, lo botó d'aqueixa roda. Les Lloses que li han dat nom semblen, talment, de ciclòpiques, los palets amb què Roland1, jugava a l'estre2 alguna hora. Mes no les pujà Roland, ni tampoc lo Gira-roques, ni el gegantàs del Farell3 sinó una santa pastora, la pastoreta del Puig, d'aqueixos marges viola.

II

D'una a una les dugué des dels munts de Folgueroles, la rocassa sobre el cap com si fos una corona, una corona de flors de gessamí i de lliroia, lo fus ballant en sos dits i al seu costat la filosa. Al ser al cim del turó, d'un cap en terra les colga, del gentil sant Jordi als peus fent una pleta de roques. Sos anyells tanca allà dins quan vol resar una estona de Catalunya al patró, qui, encastellat en sa torre, defensa als pobles veïns com sa pollada una lloca. ”

Jacint Verdaguer

AUTOR

Jacint Verdaguer
(1845-1902)

OBRA

'Aires del Montseny'
Ed. Proa, 2005

INDRET

Ermita de Sant Jordi

MUNICIPI

Folgueroles

COMARCA

Osona

L'ermita de Sant Jordi, situada en un dels turons des dels quals es divisen els 360° de la Plana de Vic, és el lloc on Jacint Verdaguer va ser ordenat sacerdot el 24 de setembre de 1870, i va cantar-hi missa nova el dia 2 d'octubre, dia del Roser de Tot l'Any. A la part davantera, en un faristol de metall, hi ha uns perfils amb la corresponent llegenda que mostra els principals punts geogràfics que es divisen des d'aquest punt. Al costat del dolmen que hi ha a tocar de l'ermita, que va servir al poeta per mostrar la doble font de la seva inspiració, la religiosa i la pagana, o accedint a l'interior de l'ermita podem llegir el poema *Lo dolmen de Sant Jordi* en aquestes dates tan adients per fer-ho.

LLENGUA

EL 9 ETS I UTS

221

LÈXIC

Quant portes aquí?

Segons la *Gramàtica de l'Institut d'Estudis Catalans*, la construcció temporal amb el verb *portar* (o *dur*), fins ara no normativa, passa a ser correcta tant en registres informals com formals. Alguns exemples en són:

- 1) Porta un mes de gira.
- 2) Portava molts anys treballant a la mateixa empresa.
- 3) Porto tres anys vivint aquí.

Cal no oblidar, però, que equival semànticament a l'oració, més tradicional, amb *fer*:

- 4) Fa un mes que està de gira.
- 5) Feia molts anys que treballava a la mateixa empresa.
- 6) Fa tres anys que visc aquí.

Un altre aspecte que ha canviat de la nova gramàtica és l'admissió en registres informals de frases com:

- 7) Si no **hagués protestat**, l'àrbitre no **l'hagués expulsat**.
- 8) Què **haguessin fet** si el cotxe **s'hagués avariat**?

Ara, cal dir que en tots els registres se solen mantenir les frases tradicionals, i també les més recomanables, que són:

- 9) Si no **hagués protestat**, l'àrbitre no **l'hauria expulsat**.
- 10) Què **haurien fet** si el cotxe **s'hagués avariat**?

Us animem a seguir aquesta secció i us convidem a fer-nos arribar consultes i comentaris a través de **vic.ass@cpnl.cat**

Oficines i serveis:
granollers@cpnl.cat
ripolles@cpnl.cat
vic@cpnl.cat

www.cpnl.cat/xarxa/cnlosona/

ELS MILLORS MINUTS DE LA NOSTRA VIDA

Jordi Remolins

El somriure d'un nen

Quan era petit em preguntava d'on treien tots aquells nens que sortien al circ dels *Payasos de la Tele* i que cantaven *En el coche de papá* com si s'hagués d'acabar el món, movent espasmòdicament el cos de dreta a esquerra tot i estar asseguts a la graderia. O bé els del públic del *Sabadabadá* participant en les competicions entre Tigres i Leones sota la batuta de Torrebruno. I de preadolescent contemplava les noies de la primera fila de l'*Un Dos Tres*, recurrentment enfocades per la càmera, amb uns cardats de cabell que desafiaven la llei de la gravetat, i uns riures desencaixats per més dolent que fos l'acudit dels humoristes, obsessionades a negar el sentit evolutiu de l'espècie humana. Alguns dels traumes de la televisió dels setanta els pagarem tota la vida, però no som els únics. A Anglaterra i la seva àrea d'influència, alguns encara ho tenien pitjor. Quinze milions de telespectadors s'empassaven cada setmana el *Top of the Pops*, un programa musical per on van passar les principals bandes del panorama mundial, inclosos Elvis Presley, Beatles o Motörhead. El presentador més conegut d'aquell espai era Jimmy Savile, un individu amb aspecte de bruixa peluda i granelluda, que aviat va guanyar-se un lloc en l'imaginari col·lectiu dels britànics. A banda del programa musical també en va presentar un on feia realitat els somnis

dels espectadors, i va esdevenir una celebritat en apadrinar diverses captacions de diners per causes benèfiques. La seva activitat va valdre-li l'amistat de la primera dama Margaret Thatcher, la de la família reial. Va ser nomenat Sir per la reina Isabel i cavaller comandant de Sant Gregori pel papa Joan Pau II.

Darrere del personatge, que sempre tenia un somriure i bones

paraules per a tothom, hi havia, però, un dels depredadors sexuals més implacables del país. Malgrat les denúncies que va rebre per haver abusat de nens i nenes, ni la policia ni la BBC van fer-ne prosperar cap, fins que el 2013, després de la seva mort, es va destapar les dimensions de la bèstia. Els números parlen d'haver superat a bastament el mig miler de víctimes, violacions incloses, i més d'un centenar d'actes de necrofilia gràcies a l'accés al tanatori d'hospitals per la seva condició de voluntari. Pacients i infermeres també van conèixer la cara oculta de Savile.

Ara, una mica tard per als que el van patir, Netflix emet *Jimmy Savile: A british horror story*, que retrata els punts de fuga que sovint s'oculten rere la fama i la popularitat. I també a pilota passada, penso que millor no haver estat un d'aquells nens que semblaven passar-ho tan bé a la tele de fa gairebé mig segle. No per res. Per si de cas.

Dissabte, 29 d'octubre de 2011
Jimmy Savile mor de pneumònia a l'hospital de Roundhay Park, Leeds

CONCURS LITERARI DE LA REGIÓ POLICIAL CENTRAL

La Regió Policial Central dels Mossos d'Esquadra, que inclou les comarques d'Osona, el Moianès, el Bages, el Berguedà, l'Anoia i el Solsonès, ha estrenat aquest 2022 un concurs literari de relats de temàtica policial. La convocatòria s'adreçava a alumnes de primer de Batxillerat i cicles formatius. L'ha guanyat Sara Toledo, de Castellnou de Bages, amb una història sobre violència de gènere. El jurat n'ha destacat sobretot la capacitat d'atrapar el lector de principi a fi i l'originalitat d'escriure des del punt de vista d'un objecte inanimat.

COBDÍCIA INERTA

Sara Toledo Rodríguez Castellnou de Bages
Estudiant de 1r de Batxillerat a l'IES d'Auro de Santpedor

La humanitat sovint vacil·la amb la idea de definir les persones. Què sou vosaltres, doncs? És la vostra història la que us defineix, o és la manera com escriviu els nous capítols de la vostra vida el que determina qui sou? No hi ha resposta correcta a totes aquestes preguntes; potser per la complexitat que s'atribueix a l'ésser humà, o perquè és impossible que us entengueu els uns als altres atès que viviu egoïstament tancats en vosaltres mateixos. Tot això us condueix a fantasiejar sobre la idea de com seria ser un objecte. Una cosa, a la màxima expressió de la paraula. Una cosa material i inanimada que pot ser percebuda pels sentits. Sona simple, oi? I si penseu en l'asfixiant que pot resultar ser un humà i tot el que això comporta, sentiu certa pau a imaginar-vos la vida sent un objecte. Existint, sense esperar res de ningú, sense decebre, sense patir, sense pensar i, al final, tot rau a no sentir. No obstant això, si és sentir el que us fa estar vius, per què soc jo capaç de sentir la pesantor de la vida a cada àtom que em constitueix si se suposa que mai he estat viu? Jo sento, sento fins a l'última fibra de l'acer de la meva fulla, sento fins a l'últim mil·límetre quadrat del meu mànec. Vaig sentir nervis quan la família de cognoms Ortega i Pasqual em va comprar, vaig sentir alegria quan em vaig convertir en el cobert favorit de la casa i vaig sentir dissort sota la possibilitat de romandre abandonat en un calaix polsós i oblidat. De la mateixa manera que vosaltres, els humans, jo pateixo de desitjos i ambició. Com ser un ganivet que més enllà de tallar ordinaris aliments, talli vidre o materials més interessants. Vosaltres sou covards, tot i tenir la capacitat de canviar la vostra vida decidiu no fer res i queixar-vos, com si en fer-ho alguna cosa anés a millorar. En canvi, jo, igual que els altres objectes del món, estic condemnat a viure la vida que un humà m'assigni; sense possibilitat de lluita, acceptant el càstig de sentir el sentiment que em sigui atorgat, encara sigui monstruós i desesperant. Per això la pesantor de la vida m'asfixia i la monotonia és la que em manté esclau d'ella, que encara que meva, no vaig ser jo qui la va triar. Perquè entengueu el sentiment, podria aventurar-me a afirmar que l'angoixa que sento és la mateixa que sentiu vosaltres en enamorar-vos i deixar el vostre cor en mans d'algú més, sense control, amb incertesa.

Recordo que aquell dia feia especialment fred, ho sé perquè l'Oriol, el fill gran de la família, es va passar tot el matí buscant uns guants, ja que es negava a sortir de casa sense. Va recórrer cada

racó mentre corria amb l'agilitat amb què un nen de sis anys ho pot fer. La seva germana Paula, de cinc anys, el seguia a pas apressat, encara sense saber el perquè. Era difícil que un parell de nens trobessin alguna cosa que no sabien on era, més encara quan els únics a saber-ho eren els seus pares, que, en aquell precís instant, estaven molt ocupats. Sempre ho estaven, en realitat, i per

**“Vosaltres sou covards.
Tot i tenir la capacitat
de canviar la vostra
vida, decidiu no fer res i
queixar-vos”**

diversos motius. De vegades per estar treballant a canvi d'uns diners que acabarien convertint-se en l'odiosa farina que tant canviava el papa, com va dir una vegada la Paula. Altres dies era perquè, segons l'Oriol, els seus pares patien de sordesa selectiva, ja que a estones necessitaven cridar-se l'un a l'altre per aconseguir escoltar-se. Per això, quan la Paula volia fer servir el maquillatge de l'Amanda, la seva mare, no li demanava ajuda, ja que segurament ella estaria molt ocupada com per ajudar-la. De manera que la nena imitava allò que la seva mare feia; es maquillava la cara amb aquell producte que imitava el color de la pell, encara que, a diferència d'Amanda, la Paula no tenia aquelles taques morades a la cara.

—¿Per què no em pintes com el pare pinta la mama? —li va preguntar la Paula al seu germà l'Oriol, després de veure que la seva cara no es veia igual que la de la seva mare ja que no tenia aquelles taques morades *pintades* sobre la seva pell.

—Perquè quan el pare pinta la mare, ella plora, i jo no vull que ploris —repetia sense parar l'Oriol.

—Però el pare i la mare s'estimen —va replicar la nena—. Si em pintes, és perquè m'estimes, llavors ploraré i veuràs que jo també t'estimo a tu.

Tant de bo haver tingut veu en aquells instants per dir-los a aquests nens que això no era estimar algú, que tot i ser jo un simple ganivet podia

entendre que entre els seus pares no existia gens ni mica d'amor.

—No tornarà a passar —deia l'Oriol després de jugar amb el menjar del plat tot i saber que passaria mil vegades més. Doncs el Jofre, el pare de la família, sempre ho deia a l'Amanda després d'agredir-la, i estava més que comprovat que després de dir-ho sempre tornava a passar.

Recordo que aquella vegada no m'havien fet servir durant tot el dia. Els llums estaven apagats i l'ampolla d'alcohol que en Jofre havia estat bevent va quedar buida sobre el terra deixant en evidència que havia caigut rendit davant del son. L'Amanda em va agafar amb suavitat, com si subjectar-me en aquell moment li resultés més temerari que mai. No vaig entendre per què em va portar fins al bany, però la confusió va guanyar encara més terreny en el meu ésser quan va agafar una tovallola i la va mossegar amb força. A continuació, vaig experimentar el que era travessar carn humana i sentir la sang que brollava del seu avantbraç lliscar sobre mi. I és que, deixant la moral i l'ètica de banda, vaig sentir una cosa increïble. Durant tota la meua vida havia desitjat sortir de la rutina, i en aquell precís instant vaig sentir que la meua funció com a ganivet s'ampliava a alguna cosa més. Una cosa macabra, sinistra, trista i dement, però una cosa nova, i potser per això especial. La situació es va repetir diverses vegades més durant dies, i amb el mateix drap que l'Amanda netejava la sang de la meua fulla també netejava les seves llàgrimes.

Recordo que aquell dia la Paula em va agafar entre les seves petites mans, també recordo els ulls d'espant que l'Amanda va dedicar a la seva filla. Era un dia trist, o l'ambient així ho acreditava.

—No toquis això —li va advertir a la Paula traient-me així d'entre les seves mans.

—Jo només volia ajudar-te a cuinar —va replicar ella.

—Encara ets molt petita per a això —va concloure la seva mare. La Paula va arrufar les celles, incrèdula davant les paraules que acabava de sentir.

—Això és mentida, el pare diu que ja soc una dona —es va creuar de braços.

—Doncs el pare menteix —va intentar explicar l'Amanda.

—No, això no és veritat —es va frustrar la nena—. Em va fer mal que em fes dona —va dir prement el seu vestit amb les seves petites mans—. Jo soc una dona.

En aquell instant l'Amanda em va deixar caure a terra, vaig deduir que va ser a causa del que la Paula acabava de dir.

Els dies següents van ser pitjors del que era habitual. L'Oriol i la Paula romanien a la seva habitació fins que els crits i els cops cessaven, o fins que el pare i la mare deixaven de jugar. Mentrestant, jo anhelava que l'Amanda m'utilitzés per autolesionar-se. Creieu que és cruel, oi? No obstant això, fins fa uns moments, no gosàveu veure'm com una cosa que estigués viva, però ara sí que goseu atribuir-me una cosa purament humana com és la crueltat. Quin pecat, el vostre, el de jutjar des de la ignorància. Encara que si parlem d'ignorància, podríem pensar en l'Amanda, i com des de la paraula amor havia acceptat coses que mai no s'hi associarien. Però era realment ignorància el que patia l'Amanda? Al cap i a la fi, era una dona maltractada, reduïda a un home, reduïda a uns cops i, en el fons, reduïda a estar morta en vida. Per això mateix ella ja no sortia al carrer, tampoc no gaudia dels seus passatemps ni parlava amb els seus amics; encara

que estigués respirant, l'Amanda havia regalat la seva vida a un home que l'havia destruïda i deixada en res. I és que igual que estant mort, pots continuar viu en el record de les persones, també pots estar viu i valgui la redundància sentir-te mort. No sé si va ser entre el setè o el desè cop que l'Amanda va deixar de moure's, estesa a terra, com si per fi el seu cos descansés. I és que resultava horrible la idea que es veiés més en pau en aquest estat que no pas quan n'estava conscient. En aquell instant, el Jofre em subjectava entre les mans, com si estigués disposat a acabar el que havia començat. No obstant això, ell era un covard, i per ser sincers, la seva intenció no era assassinar l'Amanda.

Li resultava més còmode que ella estigués viva, cuidant dels seus fills i fent les tasques de la llar. D'aquesta manera va ser que per primera vegada vaig veure autèntica por al rostre d'un monstre, qui se suposa que és el que exerceix aquesta por en els altres. Por de les conseqüències, por d'haver arribat molt lluny, por d'abandonar la seva còmoda vida. Estona després, el Jofre em va tornar al calaix i va aconseguir fer que l'Amanda tornés a estar conscient.

Recordo que aquell dia l'Amanda em va netejar amb molta cura a altes hores de la nit. Diverses coses es van reflectir a la meua fulla: els seus llavis plens de ferides, la seva cara plena d'hematomes i, en última instància, llàgrimes lliscant fins al capdavall de les galtes. D'alguna manera vaig entendre que l'Amanda posaria fi a la seva guerra aquella mateixa nit, i no va ser l'expressió de pena a la cara el que em va fer pensar en aquesta idea, sinó el somriure d'orella a orella que tenia plasmat a la cara.

A casa regnava el silenci, però no va ser fins que es va acostar a l'habitació dels fills que uns sons van començar a ser audibles. L'Amanda va obrir la porta i va estrènyer amb extrema força el meu mànec, com si realment tingués la idea de clavar-hi els dits. L'Oriol estava estirat al seu llit, mirant el sostre com si fos impossible dormir envoltat de tanta maldat. La Paula, però, plorava mentre el seu pare s'encarregava de fer-la una dona. L'Amanda va posar el ganivet sobre el seu braç, com si tingués la total intenció de suïcidarse en aquell mateix instant, en aquell mateix lloc i d'aquella mateixa manera. L'Oriol va mirar amb confusió i temor la seva mare sense entendre per què pressionava un objecte tan perillós contra si mateixa. El Jofre s'hi va acostar amb una expressió de terror, com si de sobte tingués molta

por que
l'Amanda morís.
Irònic, ja que ell mateix
s'havia encarregat de matar-la
cada dia durant anys.

—Deixa el ganivet —va dir el Jofre una vegada va ser davant seu, nu, sentint els sanglots de la seva filla de fons.

Es va dedicar a dir i suplicar mil coses més que, realment, l'Amanda no va voler escoltar. I potser va ser en aquell instant en què ella va percebre desesperació per primera vegada a la cara de l'home de qui s'havia enamorat anys enrere, l'home a qui li havia dit t'estimo mil vegades i l'home amb qui va confondre el terme amor. Se li van cristal·litzar els ulls sense entendre com era que de l'afecte en podia néixer una aberració així.

—Jo t'estimo —va xiuxiuejar el Jofre posant una mà sobre el rostre de l'Amanda i recolzant l'altra sobre mi.

Només n'hi va haver prou amb aquest trio de paraules perquè ella prengués una decisió que mai no tindria marxa enrere. Em va estrènyer entre les mans mentre els artells es tornaven blancs. Va sentir el tacte dels dits del Jofre, els mateixos que l'havien colpejat tantes vegades, els mateixos que havien tacat la innocència de la Paula. I llavors, va passar. Res no s'assembla al que vaig sentir en aquell instant quan vaig travessar profundament la carn humana. Ja no es tractava de simples talls superficials, sinó de com la meua fulla va quedar enfonsada en una massa de carn i sang. Les llampades que es reflectien a la part d'acer que no va quedar enterrada s'assemblaven a l'èxtasi que vaig experimentar en aquell moment. Diverses punyalades més van posar fi a la vida del Jofre Ortega, home maltractador, pederasta i, des d'aquell moment en endavant, home mort.

MÚSICA

EL CLÀSSIC

Jordi Sunyer

OBESSES 'Monstres i princeses'

Música Global, 2015

Ja fa més de mitja dècada que la banda sonora de Sant Jordi a casa meua és *La llegenda de la rosa i el drac* d'Obeses, una obra espectacular que curiosament dura 23 minuts i 23 segons. Es tracta d'una peça magistral a mig camí entre la banda sonora d'una pel·lícula i una òpera que explica la llegenda del patró del Principat amb personatges com un pobre terrisser que acaba engolit pel drac (Antoni Font-Mir), el rei (un formidable Ferran Frauca), un bufó-narrador que explica la història (el teclista d'Obeses Arnau Burdó) o, és clar, un heroi: el Sant Jordi que encarna Arnau Tordera. L'obra és una muntanya russa anímica que mescla moments tendres amb paisatges tètrics, crits i metalls i que també compta amb fragments de pell de gallina com el duet entre Arnau Tordera i la princesa Cleodolinda, que recorda algun

dels instants més celebrats del musical *Mar i cel*. Si encara no l'heu escoltat, aprofiteu la diada de Sant Jordi i engoliu-la sencera. Ah! I el millor de tot és que aquesta obra servia per tancar un disc on encara hi havia 11 peces més. Entre elles cançons que ja s'han guanyat l'eternitat com la festiva *El monstre de l'armari*, *La dotzena campanada* o, sobretot, *Ens hem alçat*, un himne imprescindible que caldria administrar-se (via orellídrica) cada vegada que ens atrapi alguna mostra de desànim en la lluita per la llibertat col·lectiva o individual.

EL TEST Immaculada Tubau

Primer instrument que vas tocar? La flauta a l'escola. Però el meu instrument sempre ha estat cantar. **Primer bolo en directe.** Alguna cantada de caramelles. I de forma individual, el segon combat de glosadors a Verges. **Primer disc que et vas comprar?** *Brasil*, de The Manhattan Transfer. **Quants discos tens?** Uns 200? **Salva'n tres.** *Magia*, de Rosana Arbelo; *Projecte pandero*, de Guillem Ballaz, i *El cuplet a Barcelona*, de Núria Feliu. **Grups i músics de capçalera.** Jaume Arnella, Angelina i els Moderns, Guida Sellarès, Coloma Bertran, Guillem Roma i Eliseo Parra. **Un concert (com a públic) per recordar.** La desena Trobada de Cantadors d'Espolla. La meua primera trobada amb la glosa.

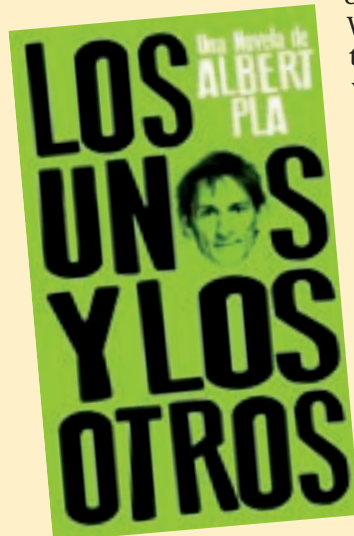
NOTES

Albert Pla publica un llibre inspirat en WhatsApp

Albert Pla ho ha fet de nou. Després de triomfar amb *Espanya en guerra* i *Espanya de merda* ha reprès la seva faceta com a escriptor i a les portes de Sant Jordi ha publicat *Los unos y los otros*, una novel·la “digital per llegir en format de WhatsApp”. Què vol dir això? Doncs que per llegir-la cal descarregar l'aplicació “Los Unos y Los Otros” i ja es pot engolir com si es tractés d'una conversa de WhatsApp. Des d'aquest canal, Pla mostra un món on, darrere l'aparença de llibertat, s'amaguen el control, la vigilància i la manipulació més absolutes a través d'un sistema basat en l'engany, l'abús i el totalitarisme. I enmig d'aquest panorama, la novel·la explica com dos joves, la Lucía i en Carlos,

es relacionen a través de WhatsApp ja que no es poden trobar al món real. I això que van a la mateixa classe i al mateix institut però resulta que un pertany al grup dels Uns i l'altre al dels Altres. Una espècie de Romeu i Julieta del segle XXI, vaja. Això sí, molt esparracat i passat de voltes i amb un sentit de l'humor esmolat marca de la casa. I sí, a la novel·la la Lucía i en Carlos aconsegueixen abatre els murs i s'estimen per WhatsApp. Ara, per saber si també s'acaben estimant carnalment haureu de llegir

l'obra. Per cert, que a part de publicar llibres, Albert Pla segueix actuant cada dimarts al teatre Borràs de Barcelona i el 30 d'abril també serà al Circ Cric de Sant Esteve de Palautordera, just abans de fer una petita gira per l'Argentina. L'home no para.

NOVETATS DISCOGRÀFIQUES

Jordi Sunyer

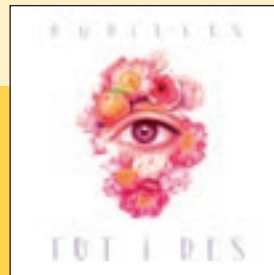
SAU30 'Mil i una nits i uns quants dies'

Sau ha tornat. Bé, Sau al cent per cent no ja que sense Carles Sabater és evident que no serà mai el mateix, però el cert és que després de 24 anys (el 1998 es va editar *Amb la lluna a l'esquena*) Pep Sala i companyia tornen amb un àlbum amb temes propis que s'estrenarà aquest dissabte en directe a Girona i la setmana que ve al Palau de la Música de Barcelona. I sí, tot i algunes sorpreses com la ballable *Deixa el teu cos ballar*, el disc traspua Sau per tots els porus i pels quatre costats. Fins i tot, en l'edició física, hi ha una nova versió del *Deprimit* que tanca el disc.

POL BATLLE 'Salt mortal'

Pol Batlle era el líder de Ljubljana & The Seawolf (enterrats per culpa de la pandèmia) i ara ha fet un salt mortal i, vestit de torero, ha decidit presentar un projecte en solitari que transita pels camins del folk metafísic. De vegades, quan accelera els tempos, la seva proposta s'acosta a la de Xarim Aresté. El treball compta amb 12 cançons en anglès, castellà i català i també s'hi escolten veus com les de Sílvia Pérez Cruz o la de Rita Payés, que a més és la seva companya (i recentment, a més, han sigut pares). Per molts anys.

PUPIL·LES 'Tot i res'

A *Tot i res* la formació valenciana Pupil·les aparca el hip-hop feminista que definia el seu primer àlbum, *Les silenciades*, per abraçar un nou estil més melòdic, més festiu i amb lletres menys reivindicatives. La música urbana, però, segueix presidint un disc que s'obre amb una declaració d'intencions, *Que no s'acabe mai*, i que inclou altres hits com *Menjar-te la boca*, *Formentera-València*, *Festa major* o *Tota estiu*, la desena peça que tanca un àlbum lluminós i gairebé eufòric ideal per anar de festa en temps postpandèmics.

ECONOMIA

ELS PARQUETS

Joan Carles Arredondo / @joancarredondo

FONS DE RESCAT DECANTATS AL TURISME

Sense mascaretes generalitzades i amb una Setmana Santa més semblant a la de 2019 que a la de 2021, la pandèmia sembla haver quedat aparçada. Però queden enrere mesos de confinaments i restriccions d'activitat que van deixar moltes empreses en greus dificultats que s'haurien vist agreujades si no s'haguessin pres en el seu moment algunes mesures extraordinàries, com les facilitats de tramitació d'expedients de regulació temporal de l'ocupació (ERTO), crèdits ICO, moratòries concursals o fons extraordinaris de rescat.

Les mesures van suposar un coixí, sobretot laboral, si s'atén a l'evolució que ha seguit el mercat de treball. Però, com la pandèmia, el món econòmic ha evolucionat i encara es produeixen riscos de rebrot elevats. Tot i aplicar mesures correctores de les greus dificultats que s'haurien produït sense una intervenció de les administracions, el panorama actual és incert. Ho és, en part, perquè la diligència de les mateixes administracions en algunes de les mesures plantejades durant els dos anys de crisi de la pandèmia no ha estat del tot diligent.

Un exemple clar és el dels fons de rescat d'empreses amb greus dificultats. La pluja de milions europeus per a aquesta finalitat, fins a 11.000 milions d'euros, és lluny d'assignar-se en la seva totalitat. Una cosa és que caiguin diners europeus del cel i l'altra és que la gestió que se'n fa des dels estats sigui la més eficient. Ara mateix, el que s'ha assignat, a través de la Sociedad Estatal de Participaciones Industriales (SEPI), a aquestes empreses de sectors estratègics en greu risc de continuïtat pels efectes de la pandèmia no arriba ni a la meitat dels fons previstos. Ni totes les empreses estaven en disposició de complir els criteris o no volien comprometre's amb les condicions imposades, ni l'empresa estatal ha estat prou ràpida a fer les anàlisis de les demandes. El calendari avança i la data límit del 30 de juny dona lloc a una cursa contra rellotge per analitzar les propostes i consumir el màxim dels diners previstos o bé a creuar els dits i que Europa concedeixi una segona pròrroga la que ja va donar a finals de l'any passat.

Actualment ja s'han aprovat algunes de les propostes presentades en les dues modalitats, la de

grans empreses que sol·liciten ajuts per damunt dels 25 milions d'euros –que gestiona la SEPI– i la d'imports inferiors –que gestiona la societat públic-privada Cofides–. La referència catalana d'aquest suport oficial dona alguns resultats significatius. Fins a l'abril, s'havien concedit ajuts a set empreses catalanes –del total de 44 a tot l'Estat–, per valor de 329 milions –dels 2.310 de l'Estat–. De l'import a Catalunya, 274 milions, un 83% del total, s'han destinat a dues empreses del sector turístic.

Davant d'aquestes dades, hi caben tres possibilitats: la primera és que el sector turístic fos el més afectat per les mesures que van derivar de la pandèmia: no es posa en dubte la gran afectació d'haver mantingut el sector en estat letàrgic durant mesos, però no hi ha prou indicis que aquest sigui el sector que rebés el 83% de l'impacte de les mesures restrictives. La segona hipòtesi plantejaria una eficiència més gran dels directius d'aquest sector per accedir als mecanismes de suport de l'Estat; també és una hipòtesi feble, perquè és altament probable que altres sectors tinguin uns directius igual de preparats. Queda una tercera explicació, més plausible: persisteix la creença que el turisme és el gran sector de l'economia, catalana i espanyola, i les peticions que provinguin de la indústria turística han tingut una mirada favorable afegida. No hi ha dubte que el turisme no genera el 83% de l'activitat econòmica i, per bé que aquest ha estat un sector molt castigat per la pandèmia, el pes en la recepció d'ajuts no té una proporció directa amb la seva influència econòmica. El turisme pot haver estat un perdedor en la crisi pandèmica, però clarament

un guanyador en el repartiment de fons per pal·liar-la.

Aquesta realitat diu molt de les prioritats del govern i, sobretot, de la distància entre el discurs públic de foment de l'economia productiva davant d'altres sectors amb menys valor afegit. No seria sobrer, en aquest cas, que el suport públic que suposa destinar fons a rescatar empreses que, certament, han tingut dificultats derivades de la pandèmia anés acompanyada de condicions que vagin més enllà de les purament financeres. L'objectiu seria que aquest sector assumís més compromisos socials, com ara deixar de ser font de denúncies sobre les seves pràctiques laborals.

El sistema de repartiment dels fons d'ajut perpetuen una mirada sobre l'activitat productiva que, respecte al mercat de treball, no ha portat pas als millors resultats possibles. En el compendi d'accions de suport al món empresarial que va prendre el govern per pal·liar les seves pròpies mesures preventives, els ERTO s'han mostrat força eficients, però la resta tenen algunes arestes més delicades. La dels ajuts directes en té força –no s'arribaran a destinar tots els recursos possibles i el repartiment és, per dir-ho suau, qüestionable–. Els crèdits ICO tenen amoïnades moltes empreses que confiaven a poder-los retornar sota la promesa d'una recuperació ràpida que no es va confirmar i que els increments de costos i la guerra a Ucraïna converteixen en una quimera. De la moratòria concursal, algun dia caldrà parlar-ne de manera més profunda. El titular, de moment, és que aquesta és una mesura que està disparant el nombre d'empreses *zombie*, incapaces d'obtenir prou recursos per pagar els deutes que tenen contrets. Els auguris dels propers mesos no són exactament favorables.

INDICADORS

Creixement frenat

El Fons Monetari Internacional (FMI) rebaixa un punt fins al 4,8% el creixement de l'economia espanyola aquest any. Les projeccions de l'organisme que recullen l'impacte de la guerra d'Ucraïna també retallen mig punt l'augment del PIB espanyol el 2023 i el deixen en el 3,3%. Malgrat la rebaixa, l'FMI calcula que el PIB espanyol creixerà el 2022 dos punts per sobre de la mitjana de l'eurozona.

L'euríbor entra en positiu

L'euríbor, el tipus d'interès d'intercanvi monetari entre entitats bancàries i referència de bona part de les hipoteques a Catalunya i a l'Estat, ha trepitjat valors positius aquest mes, després de sis anys en negatiu. Tot i que aquesta setmana ha tornat a caure en valors per sota del 0%, la tendència és alcista, i més si es compara amb fa un any. El percentatge anticipa una pujada dels tipus d'interès.

ALEGRIA INTERIOR

Eulàlia Robert, directora de PNL Barcelona

Deesses i déus de l'antiga Grècia

Patrons arquetípics presents encara a la nostra cultura. El psiquiatre i psicòleg suís Karl Gustav Jung definia els arquetips com a patrons i imatges arcaïques que hi ha al nostre inconscient col·lectiu que es van transmetent de generació en generació. Per Jung, els arquetips presents en una persona s'expressen a través de les seves conductes, somnis, objectius i es poden anar consolidant com a rols durant la vida.

Aquests patrons arquetípics els hem anat aprenent, sovint de forma inconscient des de petits, a través dels comportaments de persones properes, dels seus valors, de les seves creences i explicacions, de les

seves reaccions davant de fets.

També es transmeten i es reforcen mitjançant l'art i la religió, històries i llegendes i també a través de jocs, pel·lícules, novel·les, contes, refranys populars, etc. Amb el pas dels anys es van transformant, a mesura que els valors i els costums a les societats es van transformant també. Tanmateix, els arquetips originals no desapareixen fàcilment, sinó que amb el pas d'una generació a la següent segueixen existint com a restes o fragments presents a la nostra psique i que poden *activar-se* en diferents situacions dels nostres entorns socials.

En moltes cultures antigues els models socialment acceptats de creences i valors, expressats com a conductes específiques, es representaven a través de les històries de vida i gestes de deesses i déus i herois mitològics, constituint així les diferents mitologies de cada cultura i les corresponents visions del món.

La mitologia de l'antiga Grècia (cap a 1.500 aC) es considera el bressol de la cultura occidental i les llegendes, mites i gestes dels seus déus i deesses constitueixen exemples i referències amb què ens podem arribar a identificar en moments determinats.

La psicòloga jungiana Jean Shinoda Bolen ha escrit diversos llibres sobre el tema, entre els quals *Els déus de cada dona* i *Els déus de cada home* han estat publicats per Editorial Kairós. Shinoda Bolen explica les característiques de diversos arquetips dels déus i deesses més presents en les cultures grecolatines i la seva presència en conductes i rols actuals tant en homes com en dones.

Amb qui t'identifiques més? Amb Afrodita, deessa de la bellesa i de la creativitat, de la sensibilitat, capaç de gaudir plenament del plaer; amb Artemisa, deessa verge i independent, amiga de les dones, amant de la natura, capaç de definir les seves pròpies metes i d'aconseguir-les; amb Apol·lo, que, encara que independent i lliure, és el déu de l'ordre i de seguir unes normes i aconseguir els seus objectius amb èxit; amb Posidó, déu que viu a les profunditats connectat amb l'emoció i l'instint, que pot ser també enemic implacable; amb Hera, la deessa del matrimoni; amb Demèter, la mare i protectora, la que nodreix, o amb Zeus, executiu, creador d'aliances i conqueridor?

Potser t'identifiques amb trets de diversos arquetips? Reconeixes algun d'ells en algun amic o amiga o familiar?

La comprensió i la identificació d'arquetips ajuda a prendre consciència de les motivacions de les persones i a comprendre les seves conductes o decisions importants.

És interessant observar que, malgrat reconèixer-nos o identificar-nos majoritàriament amb els rols d'alguns d'aquests déus o deesses, tant homes com dones podem expressar arquetips de diversos déus masculins o de deesses femenines. I aquests arquetips expressats en rols poden constituir l'estructura de la nostra personalitat i ajudar-nos a posicionar-nos socialment i també poden ser disfresses que adoptem per relacionar-nos amb el món que ens envolta.

HORÒSCOP

Roser Bona

Del 22-04-2022 al 28-04-2022

ÀRIES (Del 21 de març al 20 d'abril)

L'economia demana la teva intervenció. Cal ajustar pressupostos i no estirar més el braç que la màniga. Et reafirmes de manera directa i podries precipitar-te.

TAURE (Del 21 d'abril al 20 de maig)

Enhorabona! El Sol entra al teu signe. Temps de connectar amb el que ets. Els aprenentatges del darrer any han de servir per depurar objectius i establir límits.

BESSONS (Del 21 de maig al 21 de juny)

És hora de dissenyar els teus anhels amb més precisió, però també és important no perdre la fe. Creu més en tu mateix i no esperis agradar a tothom. Persevera.

CRANC (Del 22 de juny al 21 de juliol)

Tens ganes de trobar-te amb antics amics i els busques. Amb la parella podeu planejar un viatge. T'interesses per l'exercici físic per apaivagar l'ansietat.

LLEÓ (Del 22 de juliol al 23 d'agost)

S'activa el sector professional. Vols obtenir més autonomia en el teu lloc de treball i si ja has tocat sostre, cerques la manera d'establir-te pel teu compte.

VERGE (Del 24 d'agost al 23 de setembre)

Hi ha diverses persones del teu interès amb les quals vols tornar a quedar per decidir-te. Si vens d'una etapa apàtica, cerques activitats que t'aportin més alegria.

BALANÇA (Del 24 de setembre al 23 d'octubre)

En aquests dies podrien preocupar-te els assumptes fiscals o algun tema bancari. Es pot donar una especial connexió amb algú, envoltada de seducció i misteri.

ESCORPÍ (Del 24 d'octubre al 22 de novembre)

El Sol a Casa VII il·lumina el terreny relacional. Fas contactes útils per pujar professionalment. T'agradaria avançar en una relació, però tens una mica de por.

SAGITARI (Del 23 de novembre al 21 de desembre)

El sector laboral posa de relleu alguns problemes a resoldre. No permetis que decideixin per tu. Fes-te valer. Et sents més enèrgic i augmentes l'exercici físic.

CAPRICORN (Del 22 de desembre al 20 de gener)

S'obre un període d'oportunitats en l'amor. El més important serà mostrar-te com ets i no acceptar miques. Si hi havia dificultats, millor connexió amb els fills.

AQUARI (Del 21 de gener al 19 de febrer)

El Sol transita pel sector domèstic i s'inicia un temps per estar més a casa o adequar-la a les teves necessitats. L'economia encara gaudeix de certa protecció.

PEIXOS (Del 20 de febrer al 20 de març)

Vols descobrir coses noves perquè ja no et conformes amb el de sempre i si no estàs bé amb el que t'envolta, podries pensar a anar a viure a un altre indret.

CINEMA

LA CRÍTICA DE LA SETMANA

Joan Millaret Valls

'Compartimento n° 6'

De Juho Kuosmanen

Voyage, Voyage

Arriba als cinemes *Compartimento n° 6*, del finès Juho Kuosmanen, després d'haver guanyat el Gran Premi del Jurat al passat Festival de Canes 2021, premi *ex aequo* compartit amb l'iranès Asghar Farhadi per *Un héroe*. Kuosmanen, director de *The Happiest Day in the Life of Olli Mäki*, film guanyador de la secció paral·lela 'Un Certain Regard' del mateix Festival l'any 2016, presenta a *Compartimento n° 6*, adaptació de la novel·la homònima de Rosa Liksom, el viatge iniciàtic i alliberador d'una turista finlandesa, Laura (Seidi Haarla), a Murmansk, en la Rússia àrtica, fugint d'un desengany amorós moscovita. Després de marxar a correuita, Laura, ara una jove desorientada i desencisada, emprèn aquest viatge de fugida amb l'excusa de visitar unes troballes geològiques úniques, uns antiquíssims petroglifs.

En aquest llarg trajecte siberià en tren, fet sense convenciment, Laura compartirà recorregut al compartiment número 6 del tren amb un impresentable i rude miner rus, Lioja (Yuriy Borisov), qui s'adreça a la seva explotació minera. A partir del rebuig inicial de la noia envers el noi, la companyia forçada en un mateix espai tancat va subvertint els estereotips i els prejudicis, es passa a una singular i imprevista amistat entre companys de ruta.

En realitat, el destí del viatge no té importància, ja que la fita un cop aconseguida tampoc satisfà uns anhels incerts. El que de veritat importa i queda, com en les *road movies*, és el resultat transformador de l'experiència del viatge. En aquest sentit, resulta emblemàtic la tria del tema musical *Voyage, Voyage*, de la cantant francesa Desireless, tema que tradueix molt bé l'esperit subterrani del film de Kuosmanen.

Compartimento n° 6 gaudeix d'una realització esplèndida, rodada de forma magistral enmig de l'estretor dels passadissos del tren o l'espai tancat del compartiment. Un film de gran fissilitat, forçada per la proximitat dels cossos, que reflecteix des de la transparència i la naturalitat aquesta bonica amistat entre contraris forjada en les diferents etapes del camí. Un film que després s'obre als espais oberts, tot i que la visita a Murmansk, espècie de viatge als confins habitats del món, de viatge a la fi del món, té lloc enmig d'una tempesta de neu, confrontats ara a una climatologia adversa. Una seqüència culminant amb ambdós protagonistes enlairats en un vaixell varat, destrossat, amb cita inclosa al *Titanic* de James Cameron, esdevé un dels moments més preciosos d'aquest estrany i bonic viatge enlloc tant físic com anímic.

OFERTA CULTURAL

M. Erra / T. Terradas

El TAG estrena 'El Messies' d'Albert Guinovart

'El Messies', d'Albert Guinovart. Societat Coral Amics de la Unió i TAG. Teatre Auditori de Granollers. Diumenge, 24 d'abril, 19h.

El Teatre Auditori de Granollers i la Societat Coral Amics de la Unió estrenen aquesta obra amb música del cèlebre Albert Guinovart i text de David Pintó. Hi participen les quatre formacions residents al TAG: Veus, Cor Jove Amics de la Unió, Cor de Cambra de Granollers i Orquestra de Cambra, amb diversos solistes.

'Terra baixa', a L'Atlàntida

'Terra baixa', dirigit per Àngel Llàcer. L'Atlàntida, Vic. Diumenge, 24 d'abril, 17.00 i 20.00h.

El llop, un programa d'entreteniment televisiu que reivindica el teatre amateur, dirigit i conduït per Àngel Llàcer, posa en escena tot un clàssic d'Àngel Guimerà, *Terra baixa*, que inicia a Vic una gira per Catalunya. Les entrades estan exhaurides.

CINECLUB

CINECLUB VIC
26 d'abril de 2022
20h
Espai ETC

'Tres'

Catalunya, 2021. Dir.: Juanjo Giménez. La C (Marta Nieto) és dissenyadora de so. Gaudeix amb la feina. Passa moltes hores sola i per ella l'estudi és el seu refugi: un lloc on drenar l'avarada relació amb la seva exparella. Però després d'entregar un treball amb l'àudio dessincronitzat, C comença a adonar-se que pateix una rara condició: ho sent tot a destemps. El director, Juanjo Giménez, torna a plantejar el trencament de la rutina narrativa a través d'un element fantàstic subtil però determinant. Aquesta vegada, investiga l'essència del so cinematogràfic convertint aquesta idea en un recurs per explorar el passat i la memòria, i per ajustar els conflictes personals dels personatges.

CINECLUB XIC
24 d'abril de 2022
17h
Espai ETC

'Els guardians del vent'

Xina, 2018. Liu Kuo. VO en mandarí amb subtítols en català. Recomanada a partir de 7 anys. Ming Lang, un noi cec de Xiaoyanggang, malviu fent petites estafes al mercat. Un dia, un ésser demoníac ataca la ciutat i la mare de Lang desapareix. Aleshores, aquest heroi involuntari comença un viatge ple d'aventures que canviarà la seva vida. *Els guardians del vent* és una meravella d'orfebreria visual que embolcalla una història d'amor maternofilial, amb una barreja de fantasia llegendària, *wuxia*, romanticisme i humor desconcertant. Aquest film va ser el segon més votat pel públic del Festival Nits de Cinema Oriental. I és un públic molt ben orientat.

CINEMES

AMBULANCE: PLAN DE HUIDA
EUA 2022. Dir. Michael Bay. Amb Jake Gyllenhaal, Yahya Abdul-Mateen i Eiza González. *Thriller*. El veterà Will Sharp, en un acte desesperat per aconseguir diners per cobrir els deutes mèdics de la seva dona, recorre a l’única persona a qui sap que no hauria de recórrer, el seu germà adoptiu Danny. Danny li ofereix participar en un robatori a un banc, el més gran en la història de la ciutat. Will no pot dir que no. Quan el seu intent de fugida surt malament, els germans segresten una ambulància amb un policia ferit i una paramèdica. Ara hauran de fugir d’un immens dispositiu de forces de seguretat desplegat per tota la ciutat, mantenir els seus ostatges amb vida i d’alguna forma tractar de no matar-se entre ells.

ANIMALES FANTÁSTICOS: LOS SECRETOS DE DUMBLEDORE
Regne Unit 2022. Dir. David Yates. Amb Mads Mikkelsen, Jude Law i Eddie Redmayne. Fantàstic. El professor

Albus Dumbledore sap que el poderós mag fosc Gellert Grindelwald està fent plans per apoderar-se del món màgic. Incapaç de detenir-lo, confia en el magizoòleg Newt Scamander per dirigir un intrèpid equip de mags, bruixes i un valent forner Muggle en una missió perillosa, on es troben amb antics i nous animals i s’enfronten a una legió cada vegada més nombrosa de seguidors de Grindelwald. Hi ha molt en joc, així que ens preguntem fins quan Dumbledore en podrà quedar al marge.

ARDE NOTRE DAME
França 2022. Dir. Jean-Jacques Annaud. Amb Élodie Navarre i Chloé Jouannet. Drama. La pel·lícula recrea l’incendi que va patir la catedral de Notre-Dame de París l’abril de 2019. El virulent incendi va provocar que la seva emblemàtica agulla, construïda entre els segles XII i XIV, i la teulada de la catedral gòtica de la capital francesa col·lapsessin i tan sols una hora després de declarar-se l’incendi s’esfondressin.

DOG. UN VIAJE SALVAJE
EUA 2022. Dir. Reid Carolin i Channing Tatum. Amb Channing Tatum i Jane Adams. Comèdia. Briggs és un tipus que recorre la costa del Pacífic amb el temps just per assistir al funeral del seu millor amic. L’acompanya en aquest viatge la seva mascota: Lulu, un indomable pastor belga. A un d’ells li queda una setmana de vida, mentre que l’altre viu com si cada dia fos l’últim.

EL HOMBRE DEL NORTE
EUA 2022. Dir. Robert Eggers. Amb Alexander Skarsgard i Nicole Kidman. Drama. A Islàndia, en ple segle X, un príncep nòrdic busca venjança costi el que costi per la mort del seu pare.

EL JUEGO DE LAS LLAVES
Espanya 2022. Dir. Vicente Villanueva. Amb Fernando Gullart, Eva Ugarte i Miren Ibarguren. Comèdia. Laura porta tota la vida amb Antonio, i just quan es comença a plantejar si realment aquesta és la vida que vol, Sergio i Siena es creuen en les seves vides. Sergio és un excompany

d’institut i Siena, la seva parella mil·lenista, que arriba per revolucionar les vides de tots. Laura, Raquel i Cris, íntimes amigues des de fa anys, convencen els seus respectius marits per jugar a un joc que els proposa Siena: el joc de les claus. El joc consisteix en el fet que tots posen les seves claus en un bol. A l’atzar, cadascun tria unes claus i aquest ha d’anar a passar la nit amb l’amo o la propietària de les claus. Una història sobre quatre parelles que són amics i decideixen ser *swingers* entre ells.

LA CIUDAD PERDIDA
EUA 2022. Dir. Aaron Nee i Adam Nee. Amb Sandra Bullock, Channing Tatum i Daniel Radcliffe. Acció. La carrera literària de la brillant i una mica sorruda escriptora de novel·les Loretta Sage ha girat entorn de les novel·les romàntiques d’aventures que, ambientades en llocs exòtics, protagonitza un atractiu galant la imatge del qual apareix reproduïda en totes les portades, i que en la vida real correspon a Alan, un model que ha centrat la seva carrera a personificar el

novel·lesc aventurer. Durant una gira per promocionar el seu nou llibre al costat d’Alan, Loretta és raptada per un excèntric multimilionari, amb la intenció que l’autora el guiï fins al tresor de l’antiga ciutat perduda sobre el qual gira el seu últim relat. Desitjós de demostrar que pot ser un heroi en la vida real, i no simplement en les pàgines de les seves obres de ficció, Alan es llança al rescat de la novel·lista.

VENECIAFRENIA
Espanya 2021. Dir. Álex de la Iglesia. Amb Ingrid García Jonsson i Silvia Alonso. Terror. Durant dècades, Venècia s’ha anat apagant a poc a poc per culpa dels turistes. Els venecians, cansats que la seva ciutat estigui morint a poc a poc, han decidit posar fre a aquesta invasió organitzant-se en grup i donant curs al seu instint de supervivència. No obstant això, un grup de turistes espanyols que desconeixen aquesta situació viatgen a Venècia amb l’objectiu de divertir-se. Però una vegada allí, es veuran obligats a lluitar per les seves vides.

CARTELLERA

CAMPRODON		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Casal Camprodoní	El acontecimiento	-	-	18.00 i 22.00	-

MANLLEU		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Casal de Gràcia	Mediterráneo	-	-	19.00 (Cicle Gaudí)	-

RIBES DE FRESER		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Catalunya	Mediterráneo	-	19.00	-	-

RIPOLL		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns
Comtal	Hive (Colmena)	21.30 (Cineclub Aricc)	-	-	-
	Bèsties Fantàstiques: els (...)	-	-	17.00	21.00
	Animales Fantásticos: los (...)	-	-	20.00	-

VIC		Dissabte	Diumenge	Dimarts	Dijous
Espai ETC	Els guardians del vent	-	17.00 (Cineclub Xic)	-	-
	Tres (VOSC)	-	-	20.00 (Cineclub Vic)	-
	Brigadon	-	-	-	17.00 (Pantalla Oberta)

VIC		Divendres	Dissabte i diumenge	De dilluns a dijous
Sucre	Veneciafrenia	18.45, 20.50 i 22.50	16.10, 18.45, 20.50 i 22.50	17.55, 19.50 i 21.45
	Dog. Un viaje salvaje	18.05, 20.05 i 23.00	11.35, 15.45, 18.05, 20.05 i 23.00	17.50, 19.45 i 22.00
	El hombre del norte	17.40, 20.15 i 22.00	16.10, 17.40, 19.40 i 22.00	18.05, 20.40 i 21.40
	Ambulance: plan de huida	17.45 i 22.20	15.35 i 22.20	19.30
	Animales Fantásticos: los (...)	19.35 i 22.15	11.25 (dg.), 18.15, 20.15 i 22.15	21.15
	Animales Fantásticos (...) (cat.)	18.10	11.45 (dg.) i 15.30	18.15
	Coda	22.50	22.50	22.00
	Morbius	20.15	12.00 (dg.) i 20.15	17.25
	Sonic 2. La película	17.20	11.25 (ds.), 11.45 (dg.), 15.10 i 17.25	17.35
	La ciudad perdida	20.30 i 22.40	18.25, 20.30 i 22.40	17.45, 19.55 i 22.00
	Escape Room: la película (cat.)	21.00	21.00	20.00
	El juego de las llaves	20.40 i 22.40	18.10, 20.40 i 22.40	19.50 i 21.50
	Los tipos malos	18.00	11.55 (dg.), 16.00 i 18.20	-
	Uncharted	18.00	16.10	17.40
	¡Canta! 2	-	11.40 (dg)	-
	Encanto	-	11.40 (dg)	-

PASSATEMPS

MOTS ENCREUATS

Pau Vidal

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1												
2												
3												
4												
5												
6												
7												
8												
9												
10												
11												
12												
13												

HORITZONTALS: 1. Tot de manaires ordenats pel nom i patrocinats per l'arròs / 2. Raja suc com en Joan rajava versos. Té funció, però no és litúrgica / 3. Existeixen en el dormir. Obès, gras, panxarrut. Setze hores del dia / 4. Sembla un tumor triple, un simple pèl. El fan rotatori per poder entrar d'esquena / 5. Per la revolució. Ciència que estudia les píflies del senyor Seat. Per la independència / 6. Llenci la barca, el molt avariçós. No clouràs, que guisaràs / 7. De molt, la meitat. Deu ser a casa dels difunts, aquest xivarri / 8. Vell com el cor del soldat. Falgueres radiants com diamants / 9. Solteria conventual. Apogeu de l'apogeu / 10. Èmfasi incomprensible en la doctrina de la FAI. País africà on hi corre l'aire / 11. Part interna de la sonda. Del vent que porta pluja al pla i al puig. Sengles segles / 12. Bactèria enamorada del tió perquè hi ha sofre. Típic reusenc estranyament albí / 13. No pot faltar a cap vegetal ocreat. Té casta de claustre, el pati de la casa mallorquina.

VERTICALS: 1. Patró de l'embarcació, quasi com el senyor. Faig un retrat / 2. La flaire que té el color. Abassegador caràcter de qui projecta capellans tot exclamant-se / 3. Té tan poca expressió que guanya per un a zero. Del que deu, no del que deu / 4. Ve cap dalt. Es capbussen de bon matí en tasses de llet. Poca feina / 5. Afers reservats a homes (i no tots). Pecadora, descreguda / 6. Recobreix de metall per ocultar en Marco. Aquest també és un pèl, però més llarg / 7. Un parell de catets. Protesta intramurs que els cosmopolites censuren. Cau amunt / 8. Amics d'Oblidar el Zigot. Organitzi parelles electròniques. Un parell més / 9. De la palla tan poc batuda que se li veu el tronc. Baga desfeta gràcies a l'arbre balsàmic / 10. Cor de pugó. Desconèixer la llei de la gravetat. La fi de tots els llepafils / 11. Roda de qualsevol manera, com que és un gas... Discussió amb el teu alter ego partidari de l'adhesiu a la matrícula / 12. És a l'anus com al sinus la sinusitis. Tota una nació plena d'ornis i despistats.

SUDOKUS

AMIC

Ompliu la quadrícula de 9x9 caselles dividides en subquadrícules de 3x3 amb les xifres de l'1 al 9. No s'ha de repetir cap xifra en una mateixa fila, columna o subquadrícula.

Dificultat: difícil

		2	9		1	7	4	6
							3	9
9		7	3				1	
5	1	9	8					
	4			9			8	1
8								
			2	8				4
	7		4		9	5		
			7			1		

Dificultat: mitjana

		3						
	6			7				5
	7			9		4	1	6
		9	4		5		2	
			9		1	5		4
	8		7		2		9	3
		8		1		9		7
3		7		2				
				5	7			

SOLUCIONS

2	3	4	7	6	5	1	9	8
6	7	8	4	1	9	5	2	3
1	9	5	2	8	3	6	7	4
8	2	3	1	4	6	9	5	7
7	4	6	5	9	2	3	8	1
5	1	9	8	3	7	4	6	2
9	6	7	3	2	4	8	1	5
4	5	1	6	7	8	2	3	9
3	8	2	9	5	1	7	4	6

Dificultat: difícil

6	9	1	8	5	7	3	4	2
3	4	7	6	2	9	8	5	1
5	2	8	3	1	4	9	6	7
4	8	5	7	9	2	1	9	3
2	3	6	8	1	5	7	4	
7	1	4	3	5	6	2	8	
8	7	2	5	6	3	4	1	9
6	4	1	7	8	2	3	5	
1	5	3	2	4	6	7	8	9

Dificultat: mitjana

1	N	O	M	E	N	C	L	A	T	U	R	A
2	O	L	I	V	E	R	O	R	G	A	N	
3	S	O	N									
4	T	R	I	C	O	M	A	N	R	O	T	
5	R											
6	A	V	A	R	I							
7	M	O										
8	O	L	D	A								
9												
10	F	A	I	S	M	E	Z	A	I	R	E	
11	O	N	D									
12	T	I	O	F	I	L	A	B	L	A	I	
13	O	C	R	E	A							

EXCLUSIU
PER ALS
SUBSCRIPTORS

el9club

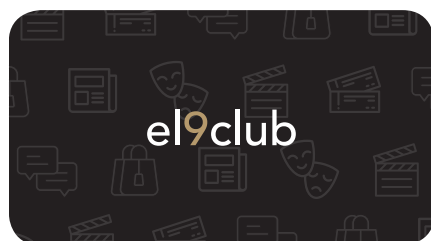

Participeu en els sortejos entrant a:
<https://9club.el9nou.cat/osona-ripolles/ofertes>

Informació: 93 889 46 59

Descarregueu-vos la targeta

L'Atlàntida
Centre d'Arts Escèniques d'Osona

LA REVOLUCIÓ DE LES 4 IDEES

Teatre

Divendres 29 d'abril - A les 20h

VIC

SORTEIG D'ENTRADES DOBLES

MIRACLE I MISTERI

Oller i Guerra

Teatre

Diumenge 1 de maig a les 19h

CENTELLES

SORTEIG D'ENTRADES DOBLES

L'Atlàntida
Centre d'Arts Escèniques d'Osona

ODA A VERDAGUER

Música

Diumenge 1 de maig - A les 18h

VIC

SORTEIG D'ENTRADES DOBLES

SORTEIG ESPECIAL

EL 9 NOU

Et convida al restaurant
Àgora de Viladrau

SORTEIG DE SOPARS I/O DINARS

AQUEST

Sant Jordi

REGALA

Preu: 15 €

Preu subscriptors: 12 €

Compra'l aquí

Els sortejos sempre es faran a les 10 del matí del dia del sorteig. Les seves dades personals seran tractades per Premsa d'Osona, SA i CATVL 97, SLU (conjuntament i en endavant, EL 9 NOU) amb la finalitat de fer-lo participar en els sorteigs. Les dades personals, així com imatges i veu, poden ser utilitzades mitjançant els canals audiovisuals del Grup (premsa, ràdio, televisió, internet...) utilitzant els formats i mitjans previstos en cada cas amb finalitats periodístiques. Pot consultar informació addicional sobre els seus drets de protecció de dades a www.el9nou.cat.